

Lauantai 5.7.2014
Päiväseurat 13:00
Urpu Sarlin

Rakkaat kanssakulkijat. Olemme yhdessä pyytämässä: Tule Kristus huomiseenkin. Jumala on suuri ja ihminen on pieni. Näin on körttiläisyyden maailmankuvaa usein luonnehdittu. Jumala on suuri – ja pienen ihmisen katse kohdistuu suureen Jumalaan. Luojani kanssa saan olla pieni, oman kokoiseni, sellainen kuin olen.

Kun Jumala on suuri, saa pienen ihmisen uskokin olla pientä. Se saa olla kuin hento verso, kuin aavistus. Se voi olla kaipausta, ikävää, virren tapailua. Toivoa siitä, että Jumala sittenkin on. Kun ihminen kurrottautuu kohti elämän antajaa, kun katse kohdistuu kohti suurta Jumalaa, kun ihmisen osana on olla pieni, ei kanssakulkijaltakaan vaadita suuria. Tämän kansanliikkeen syliinsä sulkeva rakkaus on ainakin itselleni näyttäytynyt juuri siinä, että toista ihmistä ei ole katsottu niin, että mitattaisiin tai vaadittaisiin. On riittänyt vähän vähemmänkin. On riittänyt se, mikä on. Pieni usko riittää. Ja kuitenkin näiden juhlien tunnus, Tule Kristus huomiseenkin, kertoo lujasta uskosta ja valtavasta luottamuksesta. Kun me huokaamme, sanomme, ”Tule Kristus huomiseenkin”, eikö se tarkoita, että meillä on kokemus siitä, että Kristus on ollut läsnä myös tänään. On ollut läsnä elämässä tähän saakka! – Jos se ei ole suurta uskoa, niin mikä?

Jumala on suuri ja ihminen on pieni.

Pieni mahtuu hyvin suuremman syliin. Lapsi mahtuu vanhempansa syliin, tai kumminsa, tai isovanhempansa tai jonkun muun turvallisen aikuisen syliin. Ihminen mahtuu toisen syliin. Syli on levon ja hyväksynnän paikka. Sylissä voi vain olla. Sylissä voi nauttia, lämmöstä, läheisyydestä. Sylissä on turvallista. Ja me pienet ihmiset, pienen lepattavan uskomme kanssa, olemme Jumalan suuressa sylissä. Jumalan, joka rakastaa lapsiaan. Jokaista luotuaan! Korvannipukasta sormenpäähän. Selkärangan nikamasta polven kuhmuihin. Tällaisena, ihan kokonaan. Pienen uskon liike voi olla suuren rakkauden liike. Se rakkaus näkyy hyväksyntänä ja välittämisenä. Tässä ajassa on niin harvinaista, jos sinulta ei vaadita mitään. Jos ei olekaan mittaa, mitä täyttää. On vain syli, johon tulla.

Luin viime keväänä vaikuttavan kirjan. Se kertoi ystävydestä ja rakkaudesta, joka ylitti inhimillisen – voitti pelon ja itsekkyyden. Se oli tarina Rasmuksesta ja Benjaminista.

Jonas Gardellin trilogia ”Älä koskaan pyyhi kyneleitä paljain käsin” kertoo Tukholmasta 80-luvun alkupuolella. Se kertoo ajasta, jolloin aids murtautui todellisuuteemme. Kirjat kertovat nuorten omaa identiteettiään etsivien miesten tarinaa, joiden rakkauden varjona oli tauti joka tappoi. Minulle kirjan koskettavin kuva on kuva kahdesta miehestä, toisiinsa käpertyneinä. Toinen itkee, lohduuttomasti, tai on jo itkenyt kyneleensä kuiviin. On täysin tyhjä, pimeässä. Ja toinen – pitää häntä sylissään.

Tuohon aikaan ei tiedetty, miten aids tarttuu. Tarttuuko se ilman välityksellä, tarttuuko se juomalasista, tarttuuko se kätellessä, kadulla kulkiessa, vieressä istuessa, miten? Voiko toisen ihmisen kyneleitä pyyhkiä paljain käsin? Silti Benjamin ottaa rakastamansa ihmisen syliinsä, välittämättä siitä, että toinen on kuolemansairas, spitaalinen, jonka tauti tarttuu.

Tuossa kuvassa toteutuu Jumalan syli. Rakkaus, joka ylittää inhimillisen, ylittää pelon ja itsekkyyden. Hyväksyy heikkouteni. Kätkee syliinsä. Joskus Jumalan kasvot ovat toisen ihmisen. Meidän kykymme myötätuntoon ja rakkauteen voi olla Jumalan syliä tässä maailmassa.

Kun lähdin opiskelemaan teologiaa 25 vuotta sitten, isäni antoi minulle tehtävän. Hän sanoi: selvitäpä siellä, mikä se oikein on se Pyhä Henki. No, yritin varmaan vuosien kuluessa tarjoilla

joitakin teologisia oppilausemia. Enkä usko, että vastaukset tyydyttivät sen enempää kysyjää kuin vastaajaa.

Tänään luulen, että minulla on pienen pieni aavistus siitä, mistä puhumme, kun puhumme Pyhästä Hengestä.

Pyhä Henki on se, joka saa meidät lausumaan tämän uskoa täynnä olevan rukouksen: Tule Kristus huomiseenkin.

Pyhä Henki on se, joka liittää meidät yhteen niin, että meidän pienistä ja epäröivistä aavisteluistamme elämän merkityksen edessä, kasvaa yhteinen usko, jonka varassa voimme sanoa: Tule Kristus huomiseenkin.

Yhteinen usko, rakkaus: Se on syli, joka kantaa, pientäkin.

Ja sen varassa astumme. Kristuksen kanssa. Kristuksen sylissä. Hänen eteensä. Hänen syliinsä.

Tänään ja huomenna.